Fredrik Reinfeldt: Tal på Moderata rikskonferensen 2005

Talare
Fredrik Reinfeldt
Partiledare, Moderaterna

Datum
12 mars 2005

Plats
Örebro

Svenska folket funderar på att byta regering. Det gör de alldeles rätt i. För den regering vi har står still och får faktiskt väldigt lite gjort. Svenska folket funderar också på att byta parti. Det gör de allt högre utsträckning i varje val. Vi vet att väljarna blir allt rörligare.

En hel del av väljarna funderar just nu kring och är nyfikna på moderaterna. Så har det också varit genom historien vid några tillfällen. Vi har noterat att när vi kommer väl ut och när vi jobbar hårt så blir människor nyfikna på vårt parti och funderar; det kanske kan vara något att rösta på.

Vi vet samtidigt att väljarna ännu inte har bestämt sig, att det vi gör handlar om att vinna val och att rösterna räknas först på valdagen. Det är då vi vinner eller förlorar människors förtroenden. Det är trots detta väldigt viktigt att vi nu känner denna stora nyfikenhet på moderaterna. Att vi vet att nu äger vi makten att bekräfta och vinna alla dessa människors förtroende, samt få dem att ta steget och lägga sin röst på oss moderater.

Det funderas också på nya partibildningar. Om sanningen ska fram verkar det som om de många spekulationerna kring detta aldrig tar slut. När jag gick i skolan gällde annars det omvända. Vi lärde oss att vi i Sverige har fem stycken riskdagspartier som väljs om vart tredje år. Det stod i princip i våra läroböcker och vi trodde länge att det var så.

Sedan lärde vi oss att det kunde bli fler än fem, det kunde bli sju och nu verkar det inte finnas något stopp. Det spekuleras kring uppemot tio eller elva partibildningar. Detta samtidigt som många säger att Sverige måste kunna regeras och att det i sin tur förutsätter färre partier. Vi är nog många som kan tycka att de här resonemangen inte riktigt håller ihop.

Det intressanta är också att många av dem som nu är på väg att starta partier redan har haft partier. Ta bara Gudrun Schyman som ett exempel. Kan ni komma på någon kvinna i Sverige som har haft mer makt och inflytande i politiken? Och som samtidigt är så arg, för att det inte blev som hon hade tänkt sig. Brukar ni inte också ställa er frågan varför det skulle bli bättre den här gången?

I det sammanhanget kan vi också nämna Marita Ulvskog, som har bildat nätverk och som jag hörde beskriva eländet med att vara kvinna i Sverige. Man får stryk, det är dåligt betalt och det verkar inte vara någonting som fungerar.

Låt mig vara den första att säga att det säker finns många kvinnor i Sverige som upplever det så. Vi är också många som tycker att det måste kunna bli bättre. Men hur är det nu? Socialdemokraterna har styrt Sverige i 65 av de senaste 74 åren. Det är inte svårt att bli imponerad av den här enorma utskällningen av det egna resultatet.

Jag har däremot lite svårt för den slutsats socialdemokraterna förväntar sig hos människor: Må vara att de har hållit på i 65 år, men det måste man nog ändå förstå att de inte kan hinna med allt på 65 år. Vi ger dem en chans till!

Nej, det är inte trovärdigt. Socialdemokraterna har helt enkelt slut på idéer. De har haft sin chans och nu skäller de själva ut resultatet. Visst kan vi ha lätt att hålla med i den kritiken, men låt oss då också få stå för alternativet. Vi som har idéer för att göra något åt den situation som många kvinnor i dag upplever.

Den här vänsterkanten i svensk politik ser annars ut att totalt haverera. Jag har som bekant tidigare talat om en splittrad vänsterkartell, men i dag vet jag inte vad jag kan kalla den. Att beskriva vänstern som splittrade räcker inte längre. Svensk vänster rasar i dag sönder och samman. I det parti ute på vänsterkanten där kollektivismen är som mest hyllad i svensk inrikespolitik verkar i dag alla vilja starta eget.

Det finns säkert en och annan väljare som kan attraheras av nya partibildningar, för så är det alltid. För de av er som oroas av det här vill jag säga att mot det finns en väldigt bra medicin, det är att vi sköter oss och att vi ständigt strävar efter att göra oss själva bättre. Det finns i dag ett väldigt sökande efter politiker, människor som bär förtroende, som väljarna känner är genuina och som är

värda deras förtroende. Detta sökljus spelar mot alla som är politiskt aktiva och därmed även mot oss.

Jag har många gånger sagt att det är en förtroendebransch vi är verksamma i. Politik handlar om att vinna och bibehålla människors förtroende.

Det gör vi för det första genom att vara idéburna. Det är därför vi är aktiva inom politiken, för att vi tycker att idéer är viktigt. Vi visar detta genom att ta vår utgångspunkt i värden som vi har haft med oss under lång tid, som har grundat att Sverige har blivit det bra land som det är.

Det var tidigt så att här fanns insikt om att vi skulle bygga vårt land på sådant som kvinnofrid och tingsfrid, att här skulle finnas en rättstat till grund för att människor skulle behandla varandra väl.

Här fanns också tidigt en grund för att bejaka handel och öppenhet mot andra delar världen.

Här förslavades inte folk så som vi sett på andra håll. Sveriges präglades av sina självägande bönder, som självständigt trodde på sig själva. Det lade i sin tur grund för en bra arbetsmoral. Ett folk som gillar att arbeta och som gillar att man kan påverka sin egen situation genom eget arbete.

Allt detta har vi, det är vad som i grunden har byggt Sverige och som vi är de moderna bärarna av när vi nu möter en ny tid. Till detta fogar vi våra andra värderingar. Vi som älskar friheten. Vi som i friheten ser en väg för människor att komma till sin rätt. För det är det som är uppdraget. Vi börjar hos människor och inte hos systemen. För oss är människan utgångspunkten, för oss är människan målet.

Vi har en tilltro till människans förmåga att växa av egen kraft, för vi har sett det så väldigt många gånger, hur fantastiskt människan kan skapa då hon får utrymme att utveckla sin egen begåvning. Det är då vi människor är som mest lysande, det är då vi blir allt det där vi vill vara och som vi har som ambition att förverkliga.

Vi vet samtidigt at det inte alltid blir så för alla människor, det blir inte ens så för alla människor i hela livet. Det är vad som gör människan intressant. Det kan gå

illa, men vår förväntan är att det ska gå bra och att vi ska stödja människors strävan att komma till sin rätt. Det är vår idé.

Denna vår idé skiljer oss från politiker på vänsterkanten. De som ägnar sig gärning åt att rätta till i sin helikopter, där de hovrar ovanför människor; du bor fel dig flyttar jag på, du har det inte tillräckligt bra så ditt liv rättar jag till.

Det är det här som är skillnaden. Vår värderingsutgångspunkt. Då vi visar att vi är idéburna och konsekventa, då känner människor förtroende för oss. De förstår hur vi resonerar. De vet att vi alltid återgår till våra idéer och värderingar då vi utformar vår politik.

Det andra, det är att blanda denna fokus på värderingarna med en pragmatism när det gäller tekniken. Detta var också vad många av er sade till mig; att om du nu ska leda det här partiet så lär nu någon gång att visa större kärlek för värderingarna än för tekniken i politiken. Sluta att vända på det. Få det inte att framstå som om vi är så förälskade i våra tekniska förslag, att hellre slänger vi varenda värdering vi har haft på soptippen än ändrar ett förslag.

För så har det faktiskt ibland varit och jag vet hur det är. I politiken tror vi många gånger att det värsta som kan hända är att vi säger att något har hänt. Något som tvingar oss till förändring. Vi tror att det är farligt, men så uppfattar inte människor det. Människor uppfattar oss som tydligare då vi synliggör våra värderingar och är pragmatiska i tekniken.

Att vi ibland är beredda att förflytta och förändra tekniken, det återspeglar bara att människor utvecklas och att samhället inte står still. Det går inte att hävda att samma sanning som gällde 1973 gäller 2005 och att däremellan har ingenting hänt. Det är inte seriöst. Det seriösa är att vara fast i sina värderingar och pragmatisk i tekniken för hur vi utformar politiken. Då vi visar detta inför väljarna, då vinner vi också deras förtroende.

Det finns också en annan väg till att vinna människors förtroende. Det är att leva som man lär. Att bära människors förtroende i mötet med människor. En politiker som alltid talar väl om människor kan exempelvis inte verka tycka väldigt illa om människor då han möter dem. Det föder känslan av att ord och handling inte går ihop. Att det som sägs i högtidstalen inte gäller i verkligheten.

Därför måste vi leva som vi lär och det är något som gäller alla i politiken. Att få ett förtroendeuppdrag, det höjer en inte över andra människor, det är ett sätt att få förtroende från andra människor. Det förtroendet kan människor annars ta tillbaka, för de äger makten att göra det. Vår uppgift som förtroendevalda är därför att motsvara deras förtroende och det varje dag.

I dag tvivlar väldigt många människor på om politiker i Sverige har förmågan att bära deras förtroende. Det beror på att så många socialdemokrater med makt missbrukar denna makt. Nu hävdar socialdemokraterna i sin tur att det här skulle gälla i alla partier. Låt mig därför vara tydlig i att ingen må vara befriad från denna företeelse, men den gäller faktiskt inte i alla partier. Det är snarare naturligt att den som har mest makt också kan missbruka makten. Utan makt är det lite svårt att ägna sig åt maktmissbruk, om ni förstår vad jag menar.

För visst är det så att det är socialdemokraterna det egentligen handlar om. Vi ser där hur ett långvarigt maktinnehav skapat en situation där det som gynnar en själv går före det man tror är bra för andra. Samtidigt måste vi alltid vara vaksamma på oss själva. Om vi inte håller den här dialogen levande och ständigt återkommer till den, då riskerar inte heller vi att vara förskonade från att kunna hamna i den felaktiga situationen att inte längre bära det förtroende vi har fått från våra väljare.

Det är det vi anstränger oss för att göra nu. Vi öppnar upp moderaterna. Jag har rest runt i Sverige och träffat människor som, faktiskt också efter annonsering, har sökt sig till vårt parti. Det är härligt att möta denna kraft och iver att vilja vara med och påverka politiken. För det visar att det inte var så att politiken var dömd att dö sotdöden. Då vi visade oss beredda att förändra en del av våra former för hur vi arbetar, såg vi istället hur väldigt många var intresserade av att jobba politiskt.

Det visade sig att det inte var människorna som behövde anpassa oss till oss, utan att det var vi som behövde anpassa oss till dem.

Så snart vi visade viss insikt om att våra former passar väl för en del, men för de allra flesta väldigt dåligt. Då öppnades också möjligheter för många människor att söka sig till moderaterna och för fler att möta oss framgent. Att på detta sätt visa att vi är ett öppet parti är också ett sätt på vilket vi kan visa att vi möter människors förtroende i en ny tid.

För mig går allt detta lätt att sammanfatta i vad som är skillnaden mellan socialdemokraterna och moderaterna. Socialdemokraterna de ägnar dagarna åt att fundera över vad de kan göra för sina kompisar. Moderaterna ägnar dagarna åt vad vi kan göra för våra väljare.

Syftet med denna rikskonferens, för det brukar alltid vara bra att säga det så här på slutet, har varit att förankra vårt politiska arbete. Vi tillsatte i november förra året, kort efter att jag tillträdde, fyra breda ämnesarbetsgrupper. De har nu jobbat i ett och ett halvt år och vi har valt denna öppna form för att efterhöra era synpunkter på hur vi nu ska landa utvecklingen av moderaternas politik.

I augusti i år möts många av oss för partistämma. Då ska vi slutligen också föra till beslut vad vi ska möta väljarna med för budskap i valrörelsen 2006.

Vi har konsekvent jobbat med att förbereda oss väl inför mötet med väljarna, samt att sortera våra förslag för att möta vad väljarna efterfrågar vid valurnan; Om jag röstar på er vad händer då direkt? Vad gör moderaterna med min röst på måndag? Under de kommande 100 dagarna? Kan de vara konkreta och väl förberedda så vet jag vad jag har att förvänta. Dessutom vet jag vad som kommer att ske. Med denna insikt ska vi möta väljarna.

Ett partis uppgift är samtidigt inte slut efter 100 dagar. Vi har visioner för väsentligt längre tid än så. Det bejakar också väljarna. De förstår att partier även har långsiktiga visioner och värderingar som kanske inte kommer på plats inom 100 dagar. Vi ska berätta även om dem för att ge väljarna en chans at överväga även våra visioner då de röstar.

På detta sätt ska vi sortera vår politik: Vad som kommer direkt och vad som är långsiktiga visioner, så att vi är tydliga i vårt erbjudande. Det har vi nu gjort.

Jag stod, inte här, men för ett år sedan och höll tal på vår rikskonferens. Då lovade jag er att moderaterna skulle förbli Sveriges ledande skattesänkarparti. Ni verkade rätt nöjda med det beskedet.

Jag kan nu konstatera att vi har levererat precis detta. Vi har förstärkt våra skattesänkningar och faktiskt fördubblat dem. Vi har skattesänkningar på över 50 miljarder kronor fullt ut finansierade i våra budgetförslag. Ingenting av det är

finansierat med andra skattehöjningar. Våra förslag skulle om de genomfördes sänka Sveriges skattetryck under 50 procent redan efter ett år. Redan på ett par års sikt så leder vår skattepolitik till att skattetrycket sjunker med nära tre procentenheter.

Vi har tyvärr ingen konkurrens i svensk inrikespolitik när det gäller detta. Men vi har glädjande nog en borgerlig allians med en insikt om att det behövs lägre skatter för att få fart på Sverige, för att det ska löna sig bättre att arbeta och för att vi ska bli det Sverige som vi alla vill se. Det har vi levererat.

Vi har konsekvent arbetat med vår skattepolitik för att det ska löna sig bättre att arbeta. Det handlar om att det på marginalen måste ge mer över när man arbetar och mindre över när man inte arbetar.

Det handlar om insatser för att företagare ska vilja stanna och växa i Sverige. De ska ha framtidstro för sina verksamheter här i vårt land. Det handlar om att vi ska vara rädda om de jobb vi har, men också om att uppmuntra nya jobb att växa fram. Vi kan inte nöja oss med en situation där företag som växer och finns i Sverige väljer att lägga sin tillväxt i andra länder utanför Sverige.

För det är inte så att det går dåligt för företag i Sverige. Det finns många som går väldigt bra, men vi motsvarar inte de villkor som gör att de vill växa här. Det måste vi naturligtvis rätta till.

Vi har föreslagit omstartsjobb. Det har vi gjort för att vi anser det viktigt att de 1,2-1,3 miljoner människor som är i arbetsför ålder, men som inte arbetar alls eller inte arbetar så mycket som de skulle vilja, ska få en ärlig chans att komma igen i arbete. Jag vill säga att för många är den resan inte enkel, för många är den resan ganska lång.

Jag har rest runt och träffat många människor som har en bra bit kvar till arbetsmarknaden. Jag har också tittat på många av de insatser som faktiskt görs i Sverige för att uppmuntra människor tillbaka till arbete. Under dessa resor har jag känt att vår idé om omstartsjobb är ett sätt att verkligen ge lättnader till arbetsgivare, halverad eller borttagen arbetsgivaravgift, som skulle skapa möjliga ingångar till arbetsmarknaden för dem som länge har tvingats stå utanför.

Detta vårt förslag visar att vi skiljer oss från socialdemokraterna och

vänsterpartiet. Detta är en mycket tydlig skiljelinje i svensk inrikespolitik.

Den svenska vänstern nöjer sig med att dölja arbetslösheten. Så länge det inte syns i statistiken att du är öppet arbetslös har socialdemokraterna inget bekymmer med att du är sysslolös, utan makt och i utanförskap. Det är inte vårt besked. Vi kan inte nöja oss med det.

Vår vision handlar om människors möjlighet att kunna växa av egen kraft. Vi vill se till att människor har makten att komma i jobb. Vi vill att det ska löna sig att arbeta, att man ser att ansträngningen ger någonting tillbaka. För det är vad som från grunden har byggt det här landet. Att det inte längre är så är också vad människor känner är orättvist och felaktigt.

När vi har utformat vår politik för arbete och för att det ska löna sig att arbeta har vi sagt att vi vill strama åt bidragssystemen. Här vill också socialdemokraterna lägga tonvikten i nästa års valrörelse. De hävdar att våra sänkta ersättningsnivåer är drakoniskt skiljaktiga jämfört med vad de själva föreslår. Så är det inte. Vi säger att vi vill strama åt bidragssystemen för att få ned ersättningsnivåerna, men inte alls i den omfattning eller med den skillnad gentemot socialdemokraterna som beskrivs.

Vi tar ned ersättningssystemen fyra eller fem procentenheter och till nivåer som inte har varit främmande för socialdemokraterna själva, utan som de genomdrev åren 1996-1997. Det är också i samma nivå med vad man ger till den som söker friåret eller vad som gäller för folkpensionärer i Sverige utan andra tilläggsförsäkringar. De har alltså utformat en politik med system av det här slaget och sagt att de ligger på nivåer möjliga att leva av.

Vi moderater accepterar i grunden att det ska finnas omställningsförsäkringar i Sverige. Att det ska finnas stöd för den som går mellan arbeten eller kan bli utan arbete under en viss tid. Vi vill inte att livet ska rasa ihop för människor. Däremot kortar vi ned perioderna för att sätta press på hela systemen och uppmuntra människor att komma tillbaka. Vi matchar också detta med kraftiga morötter, så att det blir stor skillnad för den som får arbete. Till och med den som bara arbetar lite eller deltid ska känna att det med vår politik blir en verklig skillnad i plånboken.

Vi kan inte nöja oss med beskedet att nio kvinnor av tio i Sverige förlorar på att

arbeta. Ska vi ta det där igen? Nio kvinnor av tio i Sverige lever i en ekonomisk situation där det inte lönar sig att arbeta.

Om detta tycker socialdemokraterna att ingenting behöver göras när det gäller skatte- och bidragssystemen. Det är att vara helt passiv och helt ointresserad för att göra någonting åt det som i dag låser in människor, låser in kvinnor, och omöjliggör för dem att komma till sin rätt. Vi föreslår förändring för att det ska löna sig bättre att arbeta och gör det genom att både förändra skatte- och bidragssystemen.

Det är vi övertygade gör att Sverige får fler jobb, fler som arbetar och vi är övertygade om att det också stärker den enskilde människans makt över det egna livet. Alltid åter till grundvärderingarna. Det är dessa grundvärderingar som utformar vår politik.

Så här kommer det att se ut i nästa års valrörelse. Socialdemokratin kommer att låta som om grunden för människors självständighet är bidragsförsörjning. Vi kommer att säga att grunden för människors självständighet är eget arbete, egna möjligheter att påverka det egna livet.

Socialdemokratin kommer hävda att det viktigaste är att tillföra resurser till mer bidrag, fler bidrag, bidrag till människor som är friska, har eget arbete och som kan stå på egna ben. Vi kommer att säga att låt oss istället sänka skatten, så att det lönar sig bättre att arbeta.

Låt oss också se till så att resurserna går till verksamheterna så att de fungerar bättre. Så att människor kan få en skola de känner har kvalitet, en sjukvård som ger vård i tid samt en brottsbekämpning som finns också bortom alla papper och löften i lagboken, i människors verklighet. Allt detta vill vi se ska fungera.

Det är egentligen ganska enkelt. Det var som en invandrare jag träffade under en resa i förra veckan sade till mig; jag funderar på er nu för det är för mycket bidrag. Han hade med detta helt rätt. Vi krånglar däremot ofta till det, för så enkelt är det. Det är för mycket bidrag. Och det är för lite egen makt, det är för lite möjligheter att komma till sin rätt, det är för lite satsning på bra verksamheter. Detta kommer nästa års valrörelse att handla om.

Vi har nu pratat skola under ett par dagar och även där ska man akta sig för att

krångla till det. Även här är det egentligen ganska enkelt för en förälder när de tänker på skolan. De vill att den lilla tjejen eller killen ska komma hem klokare ifrån skolan på eftermiddagen, än de var när de lämnande hemmet på morgonen. Så enkelt är det.

De vill dessutom att deras barn ska ha blivit väl behandlade. Väl behandlade av en skola som ser dem och av kompisar som behandlar varandra väl. Det där brukar ibland kallas för ordning och reda. Här finns ibland en och annan politiker som brukar säga att de är lite bekymrade över det här med ordning och reda, därefter diskuterar de mycket kraftfullt närvaron av kepsar och mobiltelefoner i den svenska skolan.

Jag vet inte hur ni talar med era barn. Mitt intryck är att då de här frågorna kommer på tal, då småler de flesta skolbarn. De ser framför sig hur vuxna talar med barn på vuxnas vis. I deras verklighet är nämligen inte det stora problemet att en och annan keps sitter på vid fel tillfälle eller ens någon mobiltelefon.

De undrar istället varför vuxenvärlden inte ser det som är allvarligt. Varför ingen ser vad de har verkliga problem med. Att de får stryk ibland i den svenska skolan, att killar tafsar på tjejer på sätt som är kränkande eller att man kallar varandra okvädningsord. Något som om vuxna gjorde det mot varandra på en arbetsplats skulle leda till att de möttes i en rättegång.

Varför ser inte vuxna detta? Detta kränkande beteende som unga människor inte ler åt eller tycker är uttryck för lite vuxenspråk. Allt det som gör att de har ont i magen när de går till skolan.

Det här ska vi inte stå passiva inför, det är vårt besked. Det är detta vi ska möta med en skola som drar en tydlig gräns mellan rätt och fel.

När vi har utformat vår skolpolitik, som syftar till ökade kunskaper, så tycker vi det har varit viktigt att också använda de kunskaper som finns i skolan som grund för vad som är rätt. Vi tror med detta att det finns de saker i skolan som är mer rätt att göra för att nå goda resultat än andra.

Vi tror i grunden att makten över den svenska skolan i dag är felplacerad. Jag och många med mig minns den där diskussionen om kommunaliseringen av skolan. En av Perssons många ofullbordade projekt när det gäller svensk politik.

För mina vänner, inte är skolan enbart kommunaliserad? Den är tvärtom och i hög grad föremål för omfattande statliga ambitioner. Vi har statliga regleringar, lagar och förordningar. Vi har skolverk. Vi har statsråd som döper pengar efter sig själva och som sänder dem med order till kommunerna för att tvinga dem att göra det som bäst reser statyer över det egna ministerstyret. Det här är inte en kommunaliserad skola.

Det är dessutom så att kommunen i sig påför en massa styrning och olika idéer, som det suckas över när man sätter sig ned med lärarna i lärarrummen. Jag var för en tid sedan i Halmstad och träffade några lärare, de sade att det ofta kunde bli lite mycket projekt; nu har vi haft demokratidagar och nu ska vi ha kärleksvecka. De sade också hur det brukade göra när projekt av det här slaget dyker upp. Det är då de bläddrar lite i almanackan och sätter ett kryss där de kan andas ut, där de kan få lite arbetsro igen.

Inget av det här är en skola som tryggt och bra kan möta sina elever utifrån vad man tror är rätt. Det är en skola med många kockar i soppan och som därför också har så svårt att leva upp till sina goda intentioner.

Vi är nu tydliga i vad som ska bort för att ge skolor makten, för att ge dem ökad frihet att göra det som är rätt för eleverna på plats. Vårt besked om självständiga skolor är samtidigt inte ett besked om att skolan ska få pengarna, göra helt som den vill och där politiken nöjer sig med att hoppas att det går bra men aldrig hör av sig. Så utformar inte vi politiken. Vi anser att det finns ett syfte med skolan och det är att människor ska lära sig mer.

Jag har också samtalat med skolledare. Bland annat minns jag ett möte jag hade på Gotland. Vi satt där och talade med varandra en bra stund. Sedan tittade vi på varandra och sade, att nu har vi suttit här i en och en halv timme, men vi har fortfarande inte talat något om kunskaper.

Vi hade talat om det sociala ansvaret och om alla projekt, där det senaste hade varit någon form av fornminnesdagar. I detta blev det väldigt tydligt att skolan också själv kände att de mer betraktades som en form av social institution. De fick ta ansvar för trasiga familjer och unga människor med problem som ställde frågor om livet. Det är jätteviktiga frågor, men när ges egentligen utrymme för ämneskunskaperna i den svenska skolan? När ges tid för kunskapsfördjupningen?

Vårt besked till skolans personal, till skolledare och lärare är att ni får ökad frihet, men se då också till att leverera bättre resultat. Ökad frihet ska råda och vi vill med vår politik se till att också kontrollera att resultatet blir bra. Vi kommer också att kontrollera resultaten oftare än vi gör i dag och kommer mycket tydligare se till att sätta ämneskunskaperna i fokus.

Därför säger vi: Låt oss satsa på lärarnas fortbildning. Detta var något som många lärare fick löften om när de blev lärare, men som de sedan inte har sett röken av. Många av dem frågar sig därför i dag och med rätta vad deras möjligheter till utveckling i yrkesrollen egentligen är? För tro inte att det går att förbättra den svenska skolan, utan att man satsar på lärare. Det går inte.

Lärarna måste alltså få vårt stöd för att kunna utvecklas i sina ämneskunskaper, men det räcker inte. Ökad makt över resurser och ökad makt över skolan lokalt tror jag också ibland kommer att användas till att jobba med mindre klasser. Det tror för övrigt också de flesta föräldrar är en viktig åtgärd.

Samtidigt måste vi bli tydliga med att det inte behöver se likadant ut överallt. Just detta är ofta det fascinerande med skolan, att den inte längre är den till formen enhetliga skola vi själva gick i. Det har hänt mycket spännande med den svenska skolan under åren. Ibland har många valt att ha ganska många elever när de undervisar och ibland färre. Vi vill låta skolan lokalt utforma detta, låta dem själva ha möjlighet att jobba med mindre klasser eller mindre grupper. Det är ett bra sätt att se varje elev. Att hinna med varje elev, så att både den som har begåvning att gå före och den som behöver hjälp för att hänga med får ett bättre stöd än de många gånger får i dag.

Men vi tror som bekant också på ordning och reda, och även här finns mycket att vinna på att möjliggöra ett utrymme för färre elever i klasserna.

Jag har gjort den fantastiska erfarenheten att sätta mig i mitt eget barns klassrum. Och tro mig, det var mycket fascinerande. Det var här som vi ofta vet rätt så livligt i klassrummet. Undantaget var min son. Han satt tyst och följde noga undervisningen. Var intresserad. Hade med sig papper och penna. Av detta kunde jag lätt dra slutsatsen att jag hade lyckats som förälder, men samtidigt undra hur de andra hade det?

Eller ärligt talat, jag undrar om jag inte skulle ha lurat mig själv då. För det är rätt livligt i den svenska skolan. Elever pratar. De rör sig under lektionerna. Det spritter många gånger i benen på dem. I grunden ska vi också bejaka detta, det är bra att det är liv och rörelse i barn. Det är bra att de inte sitter knäpptysta och knappt vågar röra sig. Samtidigt ställer det stora krav på inlärningsmiljön. Det ställer krav på lärare, liksom de som inte är trygga med att det låter och rör sig i klassrummen.

Jag talar emellanåt med föräldrar till flickor i den svenska skolan. Då får jag ofta höra just detta. De är oroliga för att nästan allt utrymme ges till killarna. Ofta pekar de på behovet av mer av arbetsro i skolan. De skulle gärna se att det blir mer tyst och lugnt i klassrummen, så att också tjejer kan komma till sin rätt. De vill också få bekräftat att vi har sett detta och försäkra sig om att vi är beredda att göra något.

För det viktigaste är faktiskt inte vilka elever vi skickar ut ur de svenska klassrummen, utan att alla som är där har det bra. Att de blir sedda och att de får utrymme att utveckla sin egen begåvning. Det är också vad vi vill åstadkomma med den svenska skolan och vad vi är övertygade om att vår politik kommer att ge utrymme för.

Det här med kunskaper är oerhört centralt när man bygger ett samhälle. Låt oss aldrig tappa bort detta. Jag får ibland en känsla av att skolans idé är att påföra barn det vuxna tycker är rätt och riktigt. Något som alltid fascinerat mig här är de gånger någon skola hör av sig och säger att: Fredrik kan du inte komma hit och berätta för eleverna att demokrati är bra? De behöver höra det. Vi har en känsla av att de inte förstår detta.

Jag ser då framför mig hur jag ska åka dit och komma in i klassrummet som vuxen. Sedan ska jag stå där och proklamera: Ja, mina barn, nu ska ni förstå det att vi har något väldigt vackert här och det är demokrati, det ska ni tycka om för det är väldigt bra. Har ni förstått det nu?

Just denna syn på kunskaper, som något vi vuxna rakt av kan föra över från oss själva till unga människor, med tron om att det sedan har löst sig, det är inte vår kunskapsskola. Kunskaper för oss är något som växer inom människor själva, som handlar om egna verktyg för egen utveckling. Att utifrån egen reflektion och egna vägval i livet känna vad som fungerar och vad som inte fungerar. Det

är detta som grundar en självständig människa. Det kan aldrig någon annan vara förmyndare för eller styra över i detalj.

Med vår kunskapssyn. Med vår förkärlek för att börja hos människan och utgå ifrån att alla kan växa av egen kraft, så ger vi också unga människor utrymme att bygga sig sina egna kunskaper för framtiden. Det är vår väg för att bygga ett öppet och tolerant samhälle. Den människa som har reflekterat och har vuxit i kunskap håller borta de mörka idealen och de mörka idéerna. De skyr lockropen på antidemokratiska uttryck. De förstår att rätt uttolka kommunismens och nationalsocialismens brott i världshistorien. Och tro mig, vi måste kämpa på här. Vi har partiledare som inte förstår detta.

Det finns kanske en och annan av er som trodde att jag igår sade att vi ska vara emot friskolor, men det ska vi naturligtvis inte. Det är fantastiskt att se våra friskolor och hur de har varit med och förändrat den svenska skolan. Hur de har varit en vitamininjektion för hela skolsverige. Ofta har vi också varit så glada i att berätta om detta att vi åkt runt och berättat att i friskolorna där är det bra. Sanningen är att det ofta är det, men vi ser som vår politiska uppgift att det ska vara bra i de andra skolorna också.

Om man får intryck av att vi som parti ser det som en seger varje gång en elev går från den kommunala skolan till en friskola, då ger vi däremot uttryck för en väldigt konstig prioritering. Då har vi gjort misstaget att sätta systemen före människorna. Vi blir nöjda varje gång en elev kommer till sin rätt och växer i kunskaper utifrån egna förutsättningar. Det är målet. Då har vi vunnit en politisk seger.

Var undervisningen förs är i det sammanhanget faktiskt av underordnad betydelse, men det är inte oviktigt. Det är självklart för oss att alla ska ha möjligheten att välja skola, att gå från en kommunal skola till en friskola eller också tillbaka. Det är en fråga om makt över det egna livet. Det hade inte varit möjligt utan moderata och borgerliga insatser under det tidiga 1990-talet för att få valfriheten på plats.

Vi har med detta vunnit viktiga segrar för att utveckla den svenska skolan, men vi har mycket kvar att göra. Vi måste här se till att göra saker i rätt ordning och alltid komma ihåg vår utgångspunkt: Alla människor ska ges möjlighet att kunna växa av egen kraft.

Nästa år är det val i Sverige. Vi ser nu hur det formeras två tydliga regeringsalternativ. Den stora skillnaden är att det inte ser ut som förr. Vi får en alltmer enad borgerlighet, som trivs tillsammans, förbereder sig väl och vet att vi ska komma väl förberedda till mötet med väljarna. Vi tycker inte likadant i alla frågor, men har i väldigt bred kontext samma inriktning på det vi vill åstadkomma.

Vi är fyra partier som ser människor, vill att fler ska få arbete och att makten över det egna livet ska växa. I allt detta förenas vi.

Mot denna enade borgerlighet står en splittrad vänsterkartell. Tre partier som har den egenheten att de behandlar och tycker väldigt illa om varandra. De har bland annat den märkliga vanan att de träffas två utan den tredje. Alla får inte vara med. Bara ibland får man vara med, men ibland får man inte vara med. Det verkar bero lite på om man är arg på varandra eller inte.

Sedan tycker de som bekant inte om varandra heller, för de tycker inte samma sak. De vill ibland att Sverige ska jobba mer, men först ska vi ha friår. De är också ibland och för tillfället för tillväxt, men de är också väldigt mycket emot.

De är däremot överens om vissa saker. Skatten ska upp. Jättemycket. Där får jag också erkänna att socialdemokratin har varit lite konsekvent. De har sagt att de är beredda att göra lättnader eller helt ta bort skatten för riktigt rikt folk, för dem som tjänar rejält. Lika konsekventa är de när det kommer till att höja skatten för dem som tjänar minst.

Göran Persson har till sina kommunpolitiker också sagt att lagt kort ligger. Kursen ligger fast. Politiken fortsätter. Skatten för människor med låga inkomster ska fortsätta att höjas. Frågan är hur mycket? Ibland ska han höja kommunalskatterna hela sju eller åtta kronor. Jag vill ha svar av honom.

Hur mycket blir det Göran Persson? Blir det fem kronor i skattehöjningar i kommunerna eller blir det åtta? Kommer hela höjningen under nästa mandatperiod eller skulle också momsen höjas? För även momsen förstod jag var bra. Den har nämligen samma profil och drabbar tyngre de som tjänar mindre. En konsekvent politik med andra ord.

Och hur blir det med den gröna skatteväxlingen? Ni vet den som handlar om att det ska bli dyrare att ha bil och värma huset. Som bekant är det ganska många som bor i hus i Sverige så det drabbar rätt många. Även här en konsekvent politik, som tydligt drabbar de som tjänar minst. Vi har nu upplevt tre år av grön skatteväxling och sju ska följa. Vi har bara sett början.

Många undrar vad en röst på Göran Persson i nästa val verkligen är en röst på Göran Persson.

För låt oss ändå tala om det. Är han i början eller i slutet av sin politiska gärning? En röst på Göran Persson, som kanske blir kvar över valrörelsen, kan mycket väl visa sig vara en röst på någon annan. Är så fallet verkar det som om han i det rika galleri av statsråd han har omkring sig har bestämt sig för att se till så att den som är minst populär ska bli den som efterträder honom.

Jag har undrat lite över vad den så kallade ”Nuderismen” är för någonting. Det är inte alldeles enkelt, men på en punkt är den i alla fall tydlig. Den handlar om mer makt till honom själv. Nuder har skrivit åtskilliga artiklar där han är utomordentligt bekymrad över att det inte finns mer makt i statsrådsberedningen. Möjligen har han utvecklat den politiken lite nu och är mer bekymrad över att det inte finns mer makt i finansdepartementet. Någon övrig utveckling har jag däremot inte sett.

Han verkar vilja samla all denna makt omkring sin egen person för att han är så bekymrad över att människorna inte är bra. Han har som bekant en väldigt speciell relation till landets alla 40-talister.

För det blir lätt så med vänsterns politiker. De tycker om sig själva, men tycker illa om människor: Mer makt till mig, mindre inflytande till dig. Nuder verkar i den delen också vara ett säkert kort för att den politiken ska få en fortsättning.

Nu har Persson bestämt sig för att gå till val med toppat lag. Ja, det är så; ”the best of the best”. Han funderade i ett halvår innan han hittade de bästa som fanns. Det är dem vi har nu. Ni kan ju alltid fundera kring om ni kan namnge dem.

En sak kan vi däremot konstatera. Det är att Persson har jobbat en del på den här toppningen. Han har nämligen slitit en del på statsråd under sin tid. Han

har använt inte mindre än 47 olika statsråd under sin tid som statsminister och håll i er nu, de här 47 har innehaft 91 olika ministerposter.

Jag vill gärna säga att jag ibland är väldigt hård och kategorisk när jag säger att det är svårt att få jobb i Sverige. Likaså när jag slår fast att det särskilt gäller de som är lite äldre och deras chanser att komma vidare på arbetsmarknaden. Jag har sagt att det här gäller så gott som alla i vårt land. Låt mig nu bekänna för er att det inte är riktigt sant. Det finns en grupp som inte har svårt att få nya jobb och det är de statsråd som har lämnat någon av Perssons regeringar. De skakar inte på darriga knän utanför arbetsförmedlingen när den öppnar på måndag morgon.

De här gamla ministrarna utgör en ganska fascinerande samling. Där finns landshövding Engqvist, ambassadör Winberg, verkställande direktören Sundström, ambassadören Tham, ambassadören Klingvall, kommissionär Wallström, ja så där skulle jag kunna fortsätta.

Tänk om alla hade samma utvecklingsmöjligheter i Sverige som den som har suttit i Perssons regering, men som inte fick vara med i det toppade laget.

När vi nu åker hem härifrån så är det en bra stund kvar till valet. Det är också en bra stund kvar till vår partistämma. Låt mig därför säga att det har varit viktigt för mig att lyssna på och samtala med er under dessa två dagar.

För oss alla är det nu en öppen fråga att vi faktiskt kan gå mot ett maktskifte 2006 och att vi har goda möjligheter att göra bra ifrån oss i alla tre val. Jag kände igår att det finns en väldig tillförsikt i detta parti, något jag också har upplevt under mina resor runt om i Sverige.

Låt nu detta smitta av sig på er omgivning. Låt nu detta föras också till andra människor. Vi har just nu människors nyfikenhet, deras förväntningar och deras förhoppningar hos oss. Nu hänger det på oss om vi också kan leva upp till detta i ett starkt valresultat nästa år.

Källa
Manuskript inskickat av Moderaterna.

Taggar
Moderaterna, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-pa-moderata-rikskonferensen-2005